

NGƯỜI ĐI CÂU SÓNG TÂY HỒ

“Người đi câu sóng Tây Hồ

Lan man mây nước vỗ bờ nghìn năm”

Có những buổi chiều, sương giăng trên Tây Hồ rất sớm. Từng dải sương như sợi tơ trời rớt xuống mặt hồ khiến cảnh vật nơi đây đẹp mà buồn u uất. Và dường như, trên khuôn mặt những con người đang tản bộ kia vẫn còn hằn nguyên bao nếp nghĩ suy thường nhật. Không biết đã bao lần ngồi lại nơi đây, chụm đầu vào tách cà phê không đủ sưởi ấm lòng tay, không

biết đã bao lần, cứ lan man nhìn từng đợt sóng Tây Hồ mà chẳng thể gọi tên một góc khuất yêu thương.

Người Hà Nội, ai cũng từng thả hồn theo gợn sóng Hồ Tây như thực, như mơ, đôi khi không phân định ban mai hay hoàng hôn, hoàng hôn hay đêm trăng thanh vắng. Nhìn chiếc phao câu leo lét xanh rập rờn trên sóng nước, bất chợt nghĩ đến những

kiếp người nặng nợ mưu sinh. Chiều chiều, họ buông câu để rồi chờ đợi. Nhìn đắm đắm vào từng con sóng nhấp nhô họ cũng đủ biết trời còn sáng hay đã tối. Khi thì họ câu lên những con cá dưới đáy lòng sâu bày la liệt, giã đèn đẹt trắng xóa chợ chiều, cũng có lúc, cần câu lại eo sèo trở về nguyên vẹn, không dính một dấu vết cạm bẫy nào. Những con người ấy, những cuộc đời ấy, lặng lẽ

bước qua hết cuộc mưu sinh này đến cuộc mưu sinh khác giữa lối đời bươn bả. Từng giờ khắc trôi đi, Hồ Tây phủ sắc cầu vồng lên mặt nước, lên cỏ cây và cả những kiếp người.

Người dạo mát đẩy đưa vài ba câu chuyện phiếm. Trong câu chuyện bên hồ, lại có người nhắc tới “thủ lĩnh” nổi tiếng trong giới câu cá Tây Hồ với câu: “Trước khi thả mỗi hãy đặt mình vào địa vị con cá mà suy xét”. Hơn 20 năm nay, anh ta không nhớ nổi đã tóm được bao nhiêu “khủng long Hồ Tây”. Đêm đêm, “thủ lĩnh” ấy vẫn lúi lôm lên bờ cả đống chếp, trôi, rô phi, chim trắng, có những con cá chếp cụ nặng đến 10kg. Nhưng vài năm gần đây, có khi anh ta ôm cần cả tháng cũng chẳng được con nào.

Trong tâm thức tôi lại dội về nhiều câu hỏi vu vơ. Chỉ một cái rùng mình cũng đây ắp hồ nghi, quen thuộc cứ như đã từng bắt gặp trong một cơn mơ nào đó. Có khi nào, Tây Hồ chỉ còn

sóng là sóng, liệu rằng lúc ấy có kiếp người nào đứng bên bờ buông câu nữa không? Nếu ông tôi còn sống, ông sẽ lặng lẽ kể cho tôi nghe câu chuyện Lã Vọng câu cá ở bờ sông Vị chưa ra giúp việc đời.

Nhịp ca trù nghìn xưa như vọng về hòa nhịp vào muôn trùng sóng nước Tây Hồ: “Thả hồn mình bồng bênh về cõi Phật, ta khói hương để khói chơi vơi. Hồn ta tĩnh lặng bên chiều vắng. Gió Tây Hồ thổi mãi rêu phong. Chiều như chậm rơi, chậm rơi, sóng bồng bênh, bồng bênh, Phủ Tây Hồ bàng khuâng huyền thoại. Chiều như cơn mơ vỗ về hồn ta bơ vơ”.

Chiều buông trên Tây Hồ như bản nhạc không lời da diết, muốn tự mình xếp lại một không gian, tự mình xây nên một tâm trạng đầy nhạc, một khoảng không gian tự do... giúp con người tìm về với đời sống tâm linh để cầu sự an tịnh trong tâm hồn. Có người dạo bên hồ đắm đuối một giấc mơ, những chiếc cần câu giật lên bờ những chùm sóng xanh rập rờn, lơ lả.

LỮ THỊ MAI

